

BIBLIOTEKA FILOZOFSKOG FAKULTETA

С Ć

5/1997/459/2

011012389,1/2

OPUS TADON

COBISS

О П И С МАТИЦЕ СРПСКЕ

ПОЕЗИЈА И ПРОЗА: Милорад Павић, Вислава Шимборска, Драјан Великић, Милош Комадина, Рајко Адамовић, Војислав В. Јовановић, Славен Фајић, Миша Пасујевић

ОГЛЕДИ: Петар Пијановић, Пијер Хорвај

ВИБРАЦИЈЕ: Александар Јовановић, Мајда Симин, Бојдан Косановић

НАСЛЕЂЕ: Радомир Ивановић

КРИТИКА: Бранко Појовић, Сања Радојчић, Драјан Хамовић, Миодрај Мајицки, Драјан Недельковић, Никола Кајџез

РАЗГОВОР: Габријела Ленџка, Вислава Шимборска

ЈАНУАР—ФЕБРУАР

1997

НОВИ САД

ВИСЛАВА ШИМБОРСКА

НИШТА ДВАПУТ

БАЛАДА

*Ово је балада о убијеној,
која је изненада са столице устала.*

*Састављена са солидним уверењем,
на харџији најисана.*

*Сивар се долађала при светлости лампе,
крај незаслоњеној прозора.*

Свако ко је хтео, могао је да види.

*Када су се враћа зајворила
и убица сирчао низ стенице,
она је устала као живи
изненадном тишином пробужени.*

*Устала, мрда лавом
и очима тврдим појути прсена
леда по ћошковима.*

*Не лебди у ваздуху,
већ по обичном пајосу,
по цкријавим даскама корача.*

*Све убичине трајове
у пећи спаљује. До делића
фотографије, до парченцећа
периле са дна фиоке.*

Она није задављена.
 Она није убијена.
 Већ је невидљивом смрћу љокошена.

Може давати знаке живоћа,
 из најразличитијих ситних разлоја
 љлакаити,
 чак ужаснућа викаити
 видећи мицеве.

Толико је мноо
 слабосити и смешносити
 лаких за фалсификовање.

Уситала, као шито се уситаје.

Хола, као шито се хола. *

Чак љева чешљајући косу,
 која расите.

НИШТА ДВАПУТ

Двапут се нишита не долађа
 нишита не се дојодити. Збои шита
 неувезбани смо се родили
 и неруитински љомрећемо.

Макар ученици
 најљући у школи свита били,
 ниједну зиму ни леито
 нећемо љонављати.

Ниједан дан се неће љоновити,
 две сличне ноћи не љоситоје,
 ни два сита љољуца,
 ни два једнака љољета у очи.

Јуче, када име љивоје
 неко крај мене љласно изговори,
 би ми као да ружа
 кроз ољворен љрозор љаде.

Данас, када смо заједно,
окренула сам лице ка зиду,
Ружа? Како изгледа ружа?
Да ли је њо цвећ? А можда је камен?

Збој чеја се, њрену црни,
с нејо њребном зебњом мещиц?
Посјојиц — њрема њоме морац њроћи.
Проћи — њрема њоме њо је лејо.

Насмејани, зајрљени,
њокуцавамо склад да нађемо,
иако се као две каји чистије воде
разликујемо.

ПОКУШАЈ

О њако, њесмице, рујац ми се,
иако бих њоцла њором, као ружа не бих њроцвала.
Само ружа као ружа цвећа и нико више. Знац ли.

Покуцавала сам да имам лициће. Хњела да њустим
корене.

Да буде брже — заустављала сам дах —
и чекала њренуњак зајварања у ружи.

Песмице, која си њрема мени немилосрдна:
имам њојединачно њело, нејроменљиво у било цња,
до срњи сам једанњуњна.

ПОД ЈЕДНОМ БОЖИЋНОМ ЈЕЛКОМ

Извињавам се случају цњо ња називам нуњсноцњу.
Извињавам се нуњсноци, ако њрецим.
Нека се срећа не њуњи цњо је узимам као нецњо своје.
Нека ми мрњви ојросцие цњо једва њињају у сећању.
Извињавам се времену за мноцњиво светиа њредвињеној у
секунди.
Извињавам се сњарој њубави цњо нову смњрам њрвом.
Ојросцие ми, далеки рањови, цњо цвеће носим кући.

*Још би сигурно позлаћеном кочијом дошао,
с љубицама белим уређујим, дакако,
да сви виде
и не забораве.*

*Чак се каткад насмеје љубица Мања,
љубица Мања неовлашћеница,
милосрђе у социјалном радном односу,
с првом на годишњи одмор и слободне недеље.*

ЖИВОТ НА ПОЧЕК

*Животи на почет.
Представа без пробе.
Тело без пробе.
Глава без мисли.*

*Не знам улогу коју играм.
Знам само да је моја и непроменљива.*

*О чему је комад,
морам пошатавати директно на сцени.*

*Слабо припремљена за одавање частии живоју,
шешко подносим намећући темпо радње.
Импровизујем, иако се ужасавам импровизације.
На сваком кораку социјалним се збој незнавања
ствари.*

*Мој начин живљења мирише на провинцију.
Моји инстинкти су амајерски.
Трема, објашњавајући ме, више ме понижава.
Олакшавајуће околности осећам као окружине.*

*Речи и рефлекси су неовлашћени,
звезде недобројане,
карактер као манифил закопчаван у шрку —
ево жалосних резултата те хитне.*

*Макар једну среду на време провезбајти,
или макар још један четвртак поновити,
а оно већ ипак ми долази, с неизнатним
сценаријем.*

Да ли је то у реду — ишам
(с хрићом у ласу,
јер ми чак није даћо да се иза кулиса искашљем).

Илузорна је мисао да је то само поврћан исшћ
полаћан у провизорној просћорији. Није.
Стојим усред декора и видим како је солидан.
Запањује ме прецизност свих реквизића.
Роћациона апаратура већ дуго у покрећу.
Поућљиване чак најудаљеније маћине.
Ох, не сумњам да је то премијера.
И ма шћа учинила,
то ће се заувек прећворити у оно шћо сам
учинила.

Превела с пољског
Бисерка Рајчић